

Kitab Daniél - Nomer Saratus Dalapan Puluh Lima

Ketuhanan Nu Ngalma: Pangakuan Petrus anu Jero Hartina jeung Implikasi-implikasina

Jeff Pippenger
2024-04-15

Nalika Petrus ngedalkeun jawabanana kana pananya Kristus ngeunaan saha ceuk para murid Kristus téh, anjeunna nétélakeun yén Yesus téh Anu Diurapi, nyaéta Kristus, Mesias. Anjeunna ogé nyarios yén Anjeunna téh Putra Allah.

Nalika Yesus sumping ka wewengkon Kaisarea Pilipi, Anjeunna nanya ka murid-murid-Na, saur-Na, “Numutkeun ceuk jalma-jalma, Kami, Putra Manusa, teh saha?” Maranehna ngawaler, “Aya nu nyebut yen Anjeun teh Yohanes Pembaptis; nu lianna, Elias; ari nu sejen deui, Jeremias, atawa salah sahiji nabi.” Anjeunna ngadawuh ka maranehna, “Tapi ceuk maraneh, Kami teh saha?” Simon Petrus ngawaler sarta saurna, “Anjeun teh Kristus, Putra Allah anu hirup.” Ku sabab eta Yesus ngawaler sarta ngadawuh ka anjeunna, “Bagja maneh, Simon Barjona, sabab eta lain daging jeung getih anu nganyatakeun ka maneh, tapi Rama Kami anu aya di sawarga. Jeung Kami oge nyebut ka maneh, yen maneh teh Petrus, jeung di luhur ieu batu Kami bakal ngadegkeun jamaah Kami; jeung panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun éta. Jeung ka maneh Kami bakal maparin konci-konci Karajaan Sawarga; jeung naon bae anu ku maneh dibeungkeut di bumi bakal kabeungkeut di sawarga; jeung naon bae anu ku maneh dileupaskeun di bumi bakal kadeuleupaskeun di sawarga.” Mateus 16:13–19.

Ngaliwatan Petrus, Roh Suci nepikeun bebeneran anu hakiki supaya saratus opat puluh opat rébu ngartos. Anjeunna ngalakukeun kitu di Panium, nyaéta Kaisarea Filipi. Panium téh situs candi anu pangsuci dina ibadah ka naga, sabab Yunani ngawakilan dunya, sarta dunya dina poé-poé panungtungan téh nyaéta Perserikatan Bangsa-Bangsa, anu jadi wawakil naga di bumi. “Panto-panto naraka” téh ngaran pikeun candi Pan, déwa embé urang Yunani. Candi éta diwangun di hareupeun hiji guha anu ngamuat Cinyusu Panium. Cinyusu Panium ngalirkeun cai ka Walungan Yordan, anu mangrupa lambang Kristus.

Ngaran “Yordan” hartina “anu nurun,” sarta eta ngamimitian lalampahanana di wewengkon pagunungan Israil kalér, narik sumber utamana tina cinyusu-cinyusu Gunung Hermon, puncak pangluhurna dina jajaran Hermon, tempat ayana cinyusu nu disebut “gerbang naraka.” Hermon hartina “suci” sarta “Yordan” hartina “nurun.” Walungan Yordan ngalir ti dataran luhur Gunung Hermon sarta nurun ngaliwatan Lebak Retakan Yordan, tuluy ahirna nepi ka Laut Paéh, anu mangrupa titik panghandapna dina beungeut Bumi.

Cai anu nyumponan Walungan Yordan, anu asalna ti kuil Pan, sarta ahirna nepi ka titik panghandapna di bumi, ngalambangkeun panurun anu dipigawé ku Putra Allah nalika Anjeunna ninggalkeun gunung suci pangluhurna pikeun turun ka “laut paéh” panghandapna di dunya ieu.

Turunna Kristus ti sawarga nepi ka maot dina kayu salib ogé ngalambangkeun yén Anjeunna nanggung dina diri-Na daging manusa nu geus murag, sabab lalampahan-Na ti sawarga nepi ka salib dipupusti ku cai anu asalna ti “gerbang naraka.”

Laut Paéh lain ngan saukur tempat panghandapna di bumi, tapi ogé mangrupa cai anu pangasinna di bumi, salapan kali leuwih asin tibatan sagara. Pupusna Kristus dina kayu salib, sakumaha dilambangkeun ku Laut Paéh, nya éta tempat Anjeunna negeskeun jangji-Na ka loba jelema.

Jeung unggal kurban tina pameuleuman dahareun maneh kudu dibumbuan ku uyah; ulah nepi ka uyah tina perjangjian Allah maneh kakurangan tina pameuleuman dahareun maneh: jeung dina sakabéh kurban maneh, maneh kudu ngurbankeun uyah. Imamat 2:3.

Dina lalampahanana ti sumber-sumber cai Gunung Hermon, Walungan Yordan ngalir ngaliwatan Laut Galilea, anu ogé dipikawanoh minangka Danau Tiberius jeung Danau Kinneret. Galilea hartina “engsel” atawa “titik pangbalikan.” Tiberius nyaéta ngaran panguasa Romawi anu ngagentos Augustus Caesar, sarta ku lantaran wangun danau éta, éta disebut Kinneret, anu hartina “kacapi” atawa “lira.” Titik pangbalikan pikeun umat manusa kajadian nalika Tiberius Caesar maréntah jeung Yesus disalibkeun, sarta unggal kacapi di sawarga dibungkem. Kasaksian géografis Walungan Yordan patalina jeung “panto-panto naraka,” nyaéta kuil déwa Yunani Pan, nyarita ngeunaan kasaksian anu diproklamasikeun ku Petrus ku ilham Roh Suci.

Penjelmaan Kristus téh mangrupa panggabungan Kaallahan jeung kamanusaan anu kajadian waktu Putra Allah anu Ilahi nyandak kana diri-Na daging manusa, sahingga ngahijikeun Kaallahan jeung kamanusaan, sakumaha dilambangkeun ku cai tina cinyusu Pan anu ngalir ka Walungan Yordan. Anu mere cai ka cinyusu Pan téh nyaéta ibun, hujan, jeung salju anu ragrag kana gunung-gunung Hermon, Hermon ngalambangkeun gunung anu “suci,” nyaéta Yerusalem nu di luhur.

Hiji Nyanyian nanék ku Daud. Lah, sakitu hadé jeung sakitu pikaresepeunna lamun dulur-dulur cicing babarengan dina kamanunggalan! Éta ibarat minyak pangurapan anu mulya dina sirah, anu ngalir ka handap kana janggut, nya éta janggut Harun, anu turun nepi ka palebah ujung papakéanna; Saperti ibun Hermon, jeung saperti ibun anu turun kana gunung-gunung Sion: sabab di dinya PANGERAN maréntahkeun berkah, nya éta hirup salalanggengna. Jabur 133:1–3.

“minyak pangéling-eling anu mulya” nu ngocor nepi ka janggut Harun téh nyaéta minyak anu dipaké waktu anjeunna jeung anak-anakna diurapan jadi imam-imam Allah.

Jeung maneh kudu nyokot tina getih anu aya dina altar, jeung tina minyak pengurapan, tuluy nyipratkeunana ka Harun, ka pakéanana, ka anak-anakna, jeung ka pakéan anak-anakna babarengan jeung anjeunna; ku kituna anjeunna bakal disucikeun, kitu deui pakéanana, anak-anakna, jeung pakéan anak-anakna babarengan jeung anjeunna. Exodus 29:21.

Petrus ngedalkeun pangakuan sadaya murid, sarta ku kituna anjeunna ogé ngedalkeun pangakuan saratus opat puluh opat rébu, anu bakal diurap jadi imam-imam anu ngahiji minangka hiji kaimaman anu diangkat jadi panji. “Minyak” anu ngurap Harun, ogé ibarat embun Gunung Hermon jeung embun pagunungan Sion. “Minyak” jeung “embun” téh nyaéta amanat anu

ngawakilan pangurapan Roh Suci.

Dangukeun, he langit, sarta abdi rek nyarita; jeung dengekeun, he bumi, kana pangandika sungut abdi. Pangajaran abdi bakal murag kawas hujan, omongan abdi bakal nyéréh kawas ibun, kawas hujan leutik kana tutuwuhan ngora, jeung kawas guyuran hujan kana jukut; sabab abdi bakal ngumumkeun nami PANGERAN: mulyakeun kaagungan ka Allah urang. Ulangan 32:1–3.

“Cibuntu” téh nya éta “doktrin” anu murag kana pagunungan Sion, sarta éta téh “minyak” pangurapan anu ngahijikeun saratus opat puluh opat rébu, anu jadi imam-imam Allah dina poé-poé pamungkas. Doktrin éta netes kawas hujan, jeung nyuling kawas cibuntu lantaran éta “diterbitkeun”. Éta diterbitkeun lantaran langit jeung bumi kudu méré ceuli sarta ngadéngé kecap-kecap tina sungut-Na, ngaliwatan hiji kapamimpinan imam anu ngahiji, anu jadi panji pikeun ngumandangkikeun amanat-amanat Midangkeun Tengah Peuting jeung Sora Tarik Nu Kuat.

Ah, kumaha éndahna dina pagunungan téh suku anu mawa béja hadé, anu ngumumkeun katengtreman; anu mawa béja hadé ngeunaan kahadéan, anu ngumumkeun kasalametan; anu ngandika ka Sion, Allah maneh maréntah! Para pangawal maneh bakal ngangkat sora; babarengan maranéhna bakal ngahariring: sabab maranéhna bakal silih tempo padeukeut, waktu PANGERAN mulangkeun deui Sion. Breg geura dina kabungahan, hariring babarengan, hé tempat-tempat ruruntuhan Yerusalem: sabab PANGERAN parantos ngalilipur umat-Na, Anjeunna parantos nebus Yerusalem. PANGERAN parantos némbongkeun panangan-Na anu suci di hareupeun panon sagala bangsa; sarta sakumna tungtung bumi bakal ningali kasalametan Allah urang. Yesaya 52:7–10.

Para pangawal dina poé-poé pamungkas, anu dilambangkeun ku Petrus, ngawartakeun kasalametan jeung katengtreman, sarta maranéhna bakal ngahiji, sabab maranéhna bakal silih tingali saajar. Ieu kajadian nalika “PANGERAN ngabalikeun deui Sion.” Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “ngabalikeun deui” hartina “mabalikeun.” Nalika PANGERAN mabalikeun Sion, hartina yén Sion geus kungsi aya dina panawanan, sakumaha dilambangkeun ku paburencayna, sarta éta dibalikeun nalika panawanan éta lekasan.

Sabab kieu timbalan PANGERAN, yén sanggeus tujuh puluh taun réngsé di Babul, Kami bakal nganjang ka maranéh, sarta ngalaksanakeun pangandika Kami anu hade ka maranéh, ku ngabalikeun maranéh deui ka ieu tempat. Sabab Kami terang kana pikiran-pikiran anu dipikirkeun ku Kami ka maranéh, timbalan PANGERAN, nyaéta pikiran-pikiran karapihan, lain pikiran kajahatan, pikeun maparin ka maranéh hiji ahir anu dipiharep. Tuluy maranéh bakal nyaur ka Kami, sarta maranéh bakal indit jeung neneda ka Kami, sarta Kami bakal ngadangu ka maranéh. Jeung maranéh bakal neangan Kami, sarta bakal manggihan Kami, lamun maranéh neangan Kami kalayan saageung hate. Jeung Kami bakal kapanggih ku maranéh, timbalan PANGERAN; sarta Kami bakal mulangkeun kaayaan pangbuangan maranéh, jeung Kami bakal ngumpulkeun maranéh ti sagala bangsa, jeung ti sagala tempat ka mana maranéh ku Kami geus disingsieunan, timbalan PANGERAN; sarta Kami bakal mawa maranéh deui ka tempat asal maranéh diboyong jadi tawanan. Yermia 29:10–14.

Kabéh nabi keur nyarita ngeunaan poé-poé panungtungan, jeung dina poé-poé panungtungan umat-Na aya dina pangbuangan anu kudu dibalikeun, sangkan kasaksian nubuat kacumponan.

Pangandika anu sumping ka Yermia ti PANGERAN, unina, Kieu timbalan PANGERAN, Allah Israil, saurna, Tuliskeun pikeun maneh sakabéh pangandika anu geus ku Kami diucapkeun ka maneh dina hiji kitab. Sabab, lah, bakal datang poé-poé éta, timbalan PANGERAN, nalika Kami baris mulangkeun deui kaayaan katangkepan umat Kami, Israil jeung Yuda, timbalan PANGERAN; sarta Kami bakal ngabalikeun maranéhna ka tanah anu ku Kami dipaparinkeun ka karuhun maranéhna, sarta maranéhna bakal ngamilikana. Yermia 30:1–3.

Sanggeus tilu satengah poé saré, sakumaha Lasarus saré salila opat poé, sarta Daniel ngariung sedih salila dua puluh hiji poé, Mikhael ngahudangkeun deui dua saksi éta, anu mangrupa umat-Na dina poé-poé pamungkas, sarta ngahijikeun maranéhna, ogé ngurapan maranéhna ngaliwatan hiji amanat anu dipedalkeun ka sakuliah dunya. Amanat éta nya éta “ibun” Gunung Hermon (gunung suci), anu ngahirupan cinyusu Pan, anu satuluyna ngahirupan Walungan Yordan. Pangurapan anu kalakonan ku éta amanat ngalambangkeun pangurapan Yesus, anu nandaan nalika Anjeunna janten Al-Masih, sakumaha anu dicirian ku Petrus.

Nalika Petrus netepkeun Kristus minangka Putra Allah, anjeunna ngawakilan Kristus boh salaku Putra Allah boh salaku Putra manusa, sakumaha dilambangkeun ku cai tina “panto-panto naraka” anu ngocor ka Walungan Yordan. Pangakuan Petrus dihasilkeun ku ilham Roh Suci, sarta éta bebeneran, yén Yesus téh Kristus, Anu Diurapi, sarta yén Anjeunna téh sakaligus Allah jeung manusa, anu ku Yesus diidentifikasi minangka bebeneran anu bakal jadi puseur peperangan ngalawan umat Allah dina poé-poé panungtung, anu ku Kristus dijangjikeun bakal meunang, sabab “panto-panto naraka” moal bisa ngéléhkeun bebeneran ieu.

Kanyataanana nya eta, dina 11 Séptémber 2001, sakumaha Isa dipupulasan dina waktos baptisan-Na, panyegelan ka saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung, sarta dina éta sajarah bakal aya hiji kuciwa anu bakal maehan umat-Na dina ahir jaman, nepi ka Anjeunna ngahudangkeun maranéhna deui sarta ngabalikeun pangawulaan maranéhna. Prosés kabangkitan ngawengku ngahijikeun umat-Na jadi hiji pasukan anu gagah perkasa anu diangkat jadi panji. Karya ngahudangkeun deui, nyucikeun, ngahijikeun, jeung ngangkat, sanggeus maot di jalan-jalan, digambarkeun dina ayat sapuluh nepi ka lima belas tina pasal sabelas kitab Daniel, kitu deui dina petikan-petikan Alkitab séjénna. Tapi dina ayat tilu welas nepi ka lima belas Kristus sakali deui parantos mawa murid-murid-Na ka Kaisarea Pilipi, ka Panium, sarta di dinya segel Allah dipasrahkeun pikeun salalawasna.

Ngan saupama urang ngartos kana kajeujeuhan ieu kanyataan, urang kakara tiasa ngawanoh kana panyingkapan-panyingkapan bebeneran anu aya dina kasaksian di Kaisarea Pilipi. Dina ayat dalapan welas tina pasal genep welas Injil Mateus, ngaran Simon Barjonah dirobah jadi Petrus, anu ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu sakumaha geus kacatet saméméhna dina hiji tulisan anyar. Panyingkapan matematis anu ditetepkeun dina ayat éta ngamulyakeun Isa minangka Juru-Itung Nu Ajaib, sabab lain ngan Petrus tiasa kahartos minangka ngawakilan saratus opat puluh opat rébu, tapi Mateus 16:18 ogé mangrupa lambang matematis “phi”.

Saméméh urang nyanghareupan matématika anu patalina jeung “phi,” perlu dicatet yén “phi” téh mangrupa bagian tina kecap “Philippi,” nyaéta ngaran kadua tina dua ngaran kota Panium. Ayat dalapan welas nétélakeun yén Isa nyarios ka Petrus dina basa Ibrani, anu tuluy kacatet dina basa Yunani, sarta engké ditarjamahkeun kana basa Inggris. Tilu léngkah éta nuduhkeun kakawasaan Kristus kana Firman-Na. Nalika kecap éta ditimbang ku sistem matématika ngaliwatan ngalikeun posisi-posisi anu dibéré angka, éta nuduhkeun yén ngaran Peter sarua jeung saratus opat puluh opat rébu, ku kituna nekenkeun Isa salaku Juru-Nomer Nu Ajaib. Dina ayat anu sarua pisan, tempat Isa ngumumkeun yén Anjeunna bakal ngawangun jamaah-Na, Juru-Nomer Nu Ajaib ngadalikeun prosés tarjamahan pikeun mastikeun yén bebeneran anu diwakilan dina ayat dalapan welas dina pasal genep welas, bakal ngawakilan lambang matématika “phi.”

Sareng Kami oge nyarios ka maneh, yén maneh téh Petrus, sarta dina batu karang ieu Kami bakal ngadegkeun garéja Kami; jeung panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun éta. Mateus 16:18.

Garéja-Na lain ngan saukur diadegkeun dina doktrin yén Isa téh Al Masih, jeung yén Anjeunna téh Putra Allah, tapi deuih dina kanyataan yén Anjeunna téh Firman, sarta Firman téh anu nyiptakeun jeung ngawasa sagala rupa, kaasup matematika, tata basa, jeung karya-karya manusa.

Dina Anjeunna ogé urang geus meunang warisan, sanggeus dipredestasikeun nurutkeun kana maksud Anjeunna anu ngalaksanakeun sagala perkara nurutkeun kana putusan pangersa-Na sorangan. Epesus 1:11.

Phi, anu mindeng dilambangkeun ku aksara Yunani ϕ (phi), nyaéta hiji konstanta matematis anu kira-kira sarua jeung 1.618033988749895. Ieu bilangan dipikawanoh minangka rasio emas atawa proporsi ilahi. Ieu téh hiji “bilangan irasional”, hartina teu bisa ditepikeun dina wangun pecahan basajan, sarta perwakilan désimalna terus lumangsung tanpa wates bari henteu kungsi ngulang.

Babandingan emas miboga rupa-rupa sipat anu kacida istimewa sarta mucunghul dina rupa-rupa kontéks dina matematika, seni, arsitéktur, alam, jeung widang séjénna. Ieu babandingan remen kapanggih dina wangun-wangun géométri, saperti sagi opat, sagi lima, jeung dodekahedron, anu babandingan antara sisi anu leuwih panjang jeung sisi anu leuwih pondokna sarua jeung phi.

Dina seni jeung arsitéktur, rasio emas dipercaya ngahasilkeun proporsi anu merenah sacara éstétis. Rasio ieu geus dipaké ku para seniman jeung arsiték sapanjang sajarah, ti peradaban-peradaban kuna nepi ka mangsa Renaissance sarta satuluyna, pikeun ngarancang komposisi, wangunan, jeung karya-karya seni. Dina matématika, rasio emas muncul dina rupa-rupa persamaan jeung runtuyan matematis, kaasup runtuyan Fibonacci, anu unggal sukunana mangrupa jumlah tina dua suku anu miheulaanana. Nalika suku-suku dina runtuyan Fibonacci nambahan, babandingan antara suku-suku anu padeukeut beuki ngadeukeutan ka phi.

Dina ayat 16:18, urang manggihan phi matematis (1.618...). Yesus, Allah “anu ngalakonan sagala perkara nurutkeun kana pituduh pangersa-Na sorangan,” nangtukeun pikeun nempatkeun tandatangan-Na minangka Palmoni, Bilangan anu Endah, atawa Nu Ngitung Rahasia, dina géografi profétis anu nangtukeun médan perang gareja-Na ngalawan panto-panto naraka dina poé-poé

panungtungan. Dina éta médan perang profétis, ngaliwatan kakawasaan-Na kana bilangan, Anjeunna ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu ku “Petrus”, anu ngaranna geus dirobah tina “Simon”, nyaéta anu ngadéngé pesen japati, jadi “Petrus”, ku kituna nandaan saratus opat puluh opat rébu minangka umat perjangjian-Na dina poé-pocé panungtungan.

“Batu” anu dipilih ku Anjeunna pikeun ngawangun garéja-Na, nyaéta batu pondasi, nyaéta pondasi jeung batu juru utama tina “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, sabab teu aya pondasi anu sajati anu lain Kristus. Ti baptisan Kristus, nalika Simon “ngadéngé” amanat japati nepi ka salib di Laut Paéh, salila sarébu dua ratus genep puluh poé, dua kali unggal poé, aya kurban isuk jeung sonten, iwal dina poé pamungkas tina sarébu dua ratus genep puluh poé éta, sabab dina poé éta, kurban sonten luput tina imam, sarta dina salib Kristus pupus minangka kurban ka dua rébu lima ratus dua puluh.

“Sadayana karasa ku pikasieuneun jeung kabingungan. Imam rék meuncit kurban; tapi péso téh murag tina leungeunana anu teu walakaya, sarta domba éta lolos. Tipe geus papanggih jeung antitipe dina pupusna Putra Allah. Kurban anu agung geus dipasrahkeun. Jalan ka tempat anu maha suci geus dibuka. Hiji jalan anu anyar jeung hirup geus disadiakeun pikeun sakumna jalma. Manusa anu dosa jeung pinuh ku kasedihan teu kudu deui ngadagoan datangna imam agung.” *The Desire of Ages*, 757.

“batu” anu ku Anjeunna rék dijadikeun dasar pikeun ngadegkeun garéja-Na téh nyaéta batu pondasi anu ku para tukang bangunan dipiceun, bilanganana “dua rébu lima ratus dua puluh.” Dina hiji ayat pondok, Kristus nampilkeun diri-Na minangka Juragan tina sagala rupa, sarta nalika Anjeunna ngalakukeun kitu, Anjeunna keur nangtung jeung nyarios dina ayat tilu welas nepi ka lima welas tina Daniel pasal sabelas.

Jeung Kami ogé nyarios ka maneh, yén maneh teh Petrus, sarta di luhur ieu batu karang Kami baris ngadegkeun jamaah Kami; jeung panto-panto naraka moal bisa ngungkulan eta. *Mateus 16:18*.

Urang baris nuluykeun ieu pangajaran dina tulisan salajengna.

“Perkara-perkara nu nyumput kagungan PANGERAN Allah urang; ari perkara-perkara nu geus diwahyukeun mah kagungan urang jeung anak-incu urang salalawasna.’ *Ulangan 29:29*. Kumaha saenyana Allah ngalaksanakeun padamelan ciptaan, éta can kungsi diwahyukeun ku Mantenna ka manusa; élmu pangaweruh manusa teu sanggup ngulik rusiah-rusiah Nu Maha Luhur. Kakawasaan-Na dina nyipta teu kahartos ku akal, sarua jeung ayana-Na sorangan.”

“Allah parantos ngantepkeun caang anu ngagebray kawas caah dicurikeun ka sakuliah dunya, boh dina élmu boh dina kasenian; tapi lamun jalma-jalma anu ngaku ilmiah ngabahas perkara-perkara ieu tina sudut pandang anu saukur manusa wungkul, maranéhna tangtu pisan bakal nepi kana kacindekan anu salah. Bisa jadi teu salah mun ngaduga-ngaduga saluareun naon anu parantos diungkabkeun ku firman Allah, upami téori-téori urang henteu bertentangan jeung kanyataan-kanyataan anu kapanggih dina Kitab Suci; tapi jalma-jalma anu ninggalkeun firman Allah, sarta narékahan ngajelaskeun karya-karya ciptaan-Na dumasar kana asas-asas ilmiah, keur ngalayang tanpa peta atawa kompas dina sagara anu teu dipikawanoh.

Pikiran-pikiran anu pangagungna sakalipun, lamun henteu dipingpin ku firman Allah dina panalungtikanana, jadi bingung dina usaha maranéhna pikeun nalungtik hubungan antara élmu pangaweruh jeung wahyu. Ku sabab Nu Nyipta jeung karya-karya-Na jauh pisan ngaleuwihan pangarti maranéhna nepi ka maranéhna henteu sanggup ngajelaskeunana ku hukum-hukum alam, maranéhna nganggap sajarah Alkitab téh teu bisa dipercaya. Jalma-jalma anu ngaragukeun kapercayaan kana catetan-catetan Perjangjian Heubeul jeung Perjangjian Anyar, bakal dibawa léngkah satuluyna pikeun ngaragukeun ayana Allah; tuluy, sanggeus leungit jangkarna, maranéhna ditinggalkeun ngapung-ngapung katabrak batu karang kakafiran.”

“Jalma-jalma ieu geus kaleungitan kasaderhanaan iman. Kudu aya kayakinan anu tetep kana kawibawaan ilahi tina Firman Suci Allah. Kitab Suci henteu meunang diuji ku pamadegan manusa ngeunaan élmu pangaweruh. Pangaweruh manusa téh pituduh anu teu bisa dipercaya. Kaum skeptik anu maca Kitab Suci pikeun néangan alesan pikeun nyacapruk, bisa waé, ku pamahaman anu teu sampurna boh kana élmu pangaweruh boh kana wahyu, ngaku manggihan paséa di antara duanana; tapi lamun kaharti kalayan leres, éta duanana sajalan sampurna. Musa nulis dina pamingpinan Roh Allah, sarta hiji téori géologi anu leres moal kungsi ngaku manggihan hal-hal anu teu bisa dipasrahkeun jeung pernyataan-pernyataanna. Sakur bebeneran, boh dina alam boh dina wahyu, sajalan jeung dirina sorangan dina sakumna panyataanana.

Dina firman Allah loba patalékan anu mucunghul, anu ku para sarjana nu pangjerona élmu sakalipun moal kungsi bisa diwaler. Perhatian dipuseurkeun kana jejer-jejer ieu pikeun némbongkeun ka urang sabaraha lobana hal, malah dina perkara-perkara umum kahirupan sapopoe, anu ku akal nu kawates, sanajan kalayan sagala hikmah anu dipuja-puja, moal kungsi kaharti sapinuhna.

“Tapi jalma-jalma élmu pangaweruh nyangka yén maranéhna bisa ngartos hikmah Allah, nyaéta naon anu geus dipigawé ku Anjeunna atawa anu bisa dipigawé ku Anjeunna. Pamanggih anu nyebar pisan nyaéta yén Anjeunna kaungkulan ku hukum-hukum-Na sorangan. Jalma-jalma boh mungkir atawa henteu maliré ayana-Na, atawa nyangka bisa ngajelaskeun sagalana, malah nepi ka cara Roh-Na damel dina haté manusa; ku kituna maranéhna henteu deui ngahormat kana ngaran-Na atawa sieun kana kakawasaan-Na. Maranéhna henteu percaya kana hal-hal adikodrati, lantaran henteu ngartos kana hukum-hukum Allah atawa kakawasaan-Na anu taya watesna pikeun ngalaksanakeun pangersa-Na ngaliwatan éta hukum-hukum. Sakumaha ilaharna dipaké, istilah ‘hukum-hukum alam’ ngawengku naon anu geus bisa kapanggih ku manusa ngeunaan hukum-hukum anu ngatur dunya jasmani; tapi sakumaha heureutna pangaweruh maranéhna, jeung sakumaha lega widang tempat Nu Nyipta bisa damel saluyu jeung hukum-hukum-Na sorangan, tapi tetep sajero-jeroana saluareun kahontal ku pangarti mahluk anu kawates!”

“Loba anu ngajarkeun yén matéri miboga kakuatan hirup—yén sipat-sipat tangtu dipasihkeun ka matéri, tuluy éta ditinggalkeun sangkan meta ku tanaga bawaanana sorangan; sarta yén kagiatan-kagiatan alam lumangsung saluyu jeung hukum-hukum anu tetep, anu ku éta Allah sorangan ogé teu tiasa campur tangan. Ieu élmu palsu, sarta henteu dirojong ku firman Allah. Alam téh abdi ti Nu Nyiptakeunana. Allah henteu ngabatalkeun hukum-hukum-Na atanapi

damel sabalikna ti éta, nanging Anjeunna teras-terasan ngagunakeun éta minangka pakakas-pakakas-Na. Alam mere kasaksian ngeunaan hiji kacerdasan, hiji ayana, hiji tanaga anu giat, anu damel di jero jeung ngaliwatan hukum-hukumna. Di jero alam aya pagawean anu terus-terusan ti Rama jeung Putra. Kristus nyarios, ‘Rama Kami damel nepi ka ayeuna, jeung Kami ogé damel.’ Yohanes 5:17.”

“Urang Lewi, dina pupujian maranéhna anu kacatet ku Néhémia, nembang, ‘Ngan Gusti, nya éta Anjeun nyalira, anu PANGERAN; Anjeun parantos ngadamel langit, langitna langit, jeung sakumna baladna, bumi, jeung sagala anu aya di jerona, ... jeung Anjeun miara éta sadayana.’ Néhémia 9:6. Ngeunaan dunya ieu, padamelan ciptaan Allah parantos réngsé. Sabab ‘sagala padamelan geus réngsé ti saprak dasar dunya diteundeun.’ Ibrani 4:3. Tapi kakuatan-Na masih kénéh digawé pikeun nangtayungan sakumna anu parantos diciptakeun ku Mantenna. Teu lantaran mékanisme anu sakali geus digerakkeun tuluy neruskeun jalan ku tanaga bawaanana sorangan, nepi ka denyut ngetug jeung napas nyambung kana napas; sabalikna, unggal napas, unggal denyut jantung, mangrupa bukti tina pamiaraeun-Na anu nembus ka mana-mana, ti Anjeun anu ku Mantenna ‘urang hirup, gerak, jeung aya.’ Rasul-rasul 17:28. Teu ogé ku sabab aya kakuatan bawaan dina dirina sorangan nepi ka unggal taun bumi ngahasilkeun kabeungharanana sarta terus ngaléngkah ngurilingan panonpoé. Panangan Allah nungtun planét-planét sarta ngajaga éta tetep dina tempatna dina lalampahanana anu tartib ngaliwatan langit. Anjeunna ‘ngaluarkeun baladna hiji-hiji ku bilangan; Anjeunna nyaur maranéhna sakabéhna ku ngaran ku gedéna kakawasaan-Na, ku sabab Mantenna perkasa dina kakuatan; teu aya hiji ogé anu kurang.’ Yesaya 40:26. Ku kakuatan-Na tutuwuhan tumuwuh subur, daun-daun némbongan, jeung kembang mekar. Anjeunna ‘ngajadikeun jukut tumuwuh di pagunungan’ (Jabur 147:8), jeung ku Mantenna lebak-lebak dijadikeun subur. ‘Sakumna sato galak di leuweung ... néangan dahareunna ti Allah,’ jeung unggal mahluk anu hirup, ti serangga pangleutikna nepi ka manusa, sapopoéna gumantung kana pamiaraeun providensial-Na. Dina kecap-kecap éndah juru Jabur, ‘Maranéhna sadayana ngantosan ka Anjeun.... Naon anu dipasihkeun ku Anjeun ku maranéhna dikumpulkeun: Anjeun muka panangan-Na, maranéhna dipinuhan ku kahadéan.’ Jabur 104:20, 21, 27, 28. Firman-Na ngawasaan unsur-unsur alam; Anjeunna nutupan langit ku mega sarta nyadiakeun hujan pikeun bumi. ‘Anjeunna maparin salju kawas bulu domba: Mantenna nyebarkeun ibun kawas lebu.’ Jabur 147:16. ‘Nalika Anjeunna ngedalkeun sora-Na, aya gegebéna cai di langit, sarta Mantenna ngajadikeun uap naék ti tungtung-tungtung bumi; Mantenna nyieun kilat dibarengan ku hujan, sarta ngaluarkeun angin tina gudang-gudang-Na.’ Yermia 10:13.”

“Gusti Allah teh dasar tina sagala rupa. Sagala élmu pangaweruh anu sajati saluyu jeung padamelan-Na; sagala atikan anu sajati nungtun kana kataatan ka pamaréntahan-Na. Élmu muka ka paningal urang kaajaiban-kaajaiban anyar; éta ngapung luhur, sarta ngajajah jero-jero nu anyar; tapi tina panalungtikanana éta henteu mawa nanaon anu bertentangan jeung wahyu ilahi. Kabodoan bisa waé ngupayakeun ngadukung pamadegan-pamadegan palsu ngeunaan Allah ku ngadugikeun élmu pangaweruh, tapi kitab alam jeung Firman anu kaserat silih nyaangan. Ku kituna urang dituntun pikeun nyembah ka Nu Nyipta sarta boga kapercayaan anu calakan kana firman-Na.” Patriarchs and Prophets, 113–115.